

trænger til Hjælp, men at der ogsaa indenfor Gruppen fra 1913—19 findes Pensionister, der trænger til Hjælp. Jeg skal nævne et meget grelt Eksempel i saa Henseende. Naar man gennemgaar alle disse Tabeller, der findes som Bilag til Lovforslaget, viser det sig, at Folkeskolelærerne indtil 1919 har været ikke saa lidt daarligere stillet med Hensyn til Pension end nogen som helst anden Klasse Pensionister. Men tager man to Folkeskolelærere, der har været ansat under lige Vilkaar, i en Landsbyskole f. Eks., og begge har været ansat lige længe, men paa forskelligt Tidspunkt, saa vil man se, at en, der har været ansat i Tiden fra 1871 til 1914, har en Pension, som med alle Tillæg udgør 3 132 Kr., mens en anden, der er blevet afskediget efter det samme Antal Arbejdsaar, nemlig 43, men først er blevet afskediget i 1921, har en Pension paa 4 200 Kr. Dette vil sige en Forskel paa mellem 1 000 og 1 100 Kr., en Forskel, som ifølge Tabellerne gør sig gældende Gang paa Gang med Hensyn til Pensionerne fra Tiden før 1913. Selvfølgelig kommer Stigningerne i Forskellen — det har jeg ogsaa gentagne Gange gjort gældende — paa de Tider, hvor de forskellige Pensionister er afskediget, saaledes at hele den store Gruppe, der er afskediget før 1903, endnu staar saa langt, langt tilbage for dem, der er afskediget i 1909 eller 1913, og selvfølgelig maa den Hjælp, der nu skal ydes, i allerhøjeste Grad være progressiv, saaledes at den først og fremmest kommer de daarligst stillede Pensionister til gode.

Jeg har ved Gennemgangen af disse Skemaer Gang paa Gang ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til, at Præsternes og Præstenkernes Forhold slet ikke er blevet undersøgt, og jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Finansminister, hvorfor man overhovedet ikke har undersøgt disse Menneskers Pensionsforhold. Jeg henleder i denne Forbindelse særlig Opmærksomheden paa Præstenkerne, der i økonomisk Henseende indtager en sørgelig Stilling, og som i allerhøjeste Grad trænger til at blive hjulpet. Baade den ærede socialdemokratiske Ordfører og den ærede Ordfører for Venstre udtalte, at den danske Rigsdag har stillet sig kulant overfor vore Pensionister, og jeg skal være den første til at understrege dette. Ser vi nemlig paa, hvad der i Tidsrummet fra

1916 til 1924 er ydet de Pensionister, der er afskediget før 1919, saa viser det sig, at Rigsdagen har bevilget ikke mindre end 71 Mill. Kr. til Forbedring af deres Forhold; det er dog et Beløb, der er værd at regne med.

Paa Grundlag af den nedsatte Kommissions Undersøgelser har den højtærede Finansminister nu altsaa fremsat det foreliggende Lovforslag. Det har den Mærkelighed ved sig, at naar man slaar op paa Side 6, anslaaes Udgiften ved dets Gennemførelse til $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., men naar man hen paa Side 12, er Beløbet allerede vokset til 1 Mill. Kr. Vi fra vor Side skal dog ikke have det mindste at indvende imod, at man regner med dette sidste Tal paa Side 12, 1 Mill. Kr. Størrelsen af de Bidrag, der skal ydes, er foreslaaet at skulle variere mellem 9 og 50 Kr. om Maaneden, for en ganske enkelt Gruppes Vedkommende dog 84 Kr. Man vil her i Rigsdagen sikkert mene, at et saadant Tillæg paa 84 Kr. om Maaneden, 1 008 Kr. om Aaret, er ganske kolossalt, men undersøger man, hvem der skal have det, viser det sig, at det kun i det hele er 15 tidligere Embedsmænd i Grønland, som nu har en Pension, der er mere end 2 000 Kr. lavere end den, de tilsvarende Embedsmænd, som er pensioneret efter 1919, oppebærer. Vi fra vor Side anerkender selvfølgelig fuldt ud, at dette Tillæg ydes disse 15 veltjente Embedsmænd.

Lovforslagets § 7 fastsætter, at Familien skal have Hjælp, indtil Børnene er 18 Aar. Efter den Lovgivning, vi hidtil har gennemført paa dette Omraade, er vi fuldstændig paa det rene med, at dette udelukkende er en Retfærdighedshandling. § 4 drejer sig om de sønderjydske Pensionister, og her er et Forhold, hvor man begynder at gribe ind i Pensioneringen efter Love, der ligger senere end 1919. Vi har jo af Tabellerne set, at der findes særlig nogle Egenpensioner og Enkepensioner fra før 1903, som er urimeligt smaa, og der er ikke fra vor Side nogen Anledning til ikke at ville komme disse faa til Hjælp. En af mine Partifæller, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, ønsker for øvrigt nærmere at udtale sig om §§ 4 og 5, hvorfor jeg ikke nærmere skal komme ind derpaa. Vi støtter saaledes med den største